

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВИКОРИСТАННЯ ІМЕНІ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ ЯК ПЕРСОНАЖА У ТВОРІ

Юрій Носік

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри інтелектуальної власності та інформаційного права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
ORCID: 0000-0002-3608-2955*

Стаття присвячена дослідженню підстав та умов використання імені фізичної особи як персонажа у творі. Присвоєння імені фізичної особи персонажу твору без її згоди не допускається. Як виняток, згідно з ч. 2 ст. 296 ЦК України, не вимагається згода на використання імені фізичної особи як персонажа у творах документального характеру. Твором документального характеру є таке оригінальне інтелектуальне творіння автора, яке відображає не лише творчі рішення, прийняті автором, а й фактичні обставини, що мали місце в дійсності, й інформація про такі обставини міститься у документах.

Ключові слова: ім'я фізичної особи, персонаж твору, твір документального характеру, правочин

Постановка проблеми. Актуальність теми дослідження обумовлена існуючими теоретичними і практичними проблемами правового регулювання суспільних відносин, що виникають у зв'язку з використанням імені фізичної особи як персонажа у творі. Вирішення таких проблем потребує проведення наукових пошуків у сферах права інтелектуальної власності, цивільного та інформаційного права.

У чинному цивільному законодавстві питання присвоєння імені фізичної особи персонажу твору залишається недостатньо врегульованим. Відповідні правові норми Цивільного кодексу України [1] та Закону України «Про авторське право і суміжні права» [2] лише в загальних рисах визначають засади використання імені фізичної

Михайло Хоменко

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка
ORCID: 0000-0001-8031-850X*

особи у зазначених цілях та не конкретизують необхідною мірою порядок, форми та умови отримання на це згоди фізичної особи, а також випадки правомірного використання її імені для дійової особи твору без відповідного дозволу.

Наявні у чинному законодавстві юридичні дефекти створюють перешкоди ефективній реалізації та захисту суб'єктивних прав на ім'я, на недоторканність приватного життя, на свободу творчості та свободу вираження, а також негативно впливають на практику застосування правових норм з питань використання імені фізичної особи як персонажа у творі, зокрема на єдність судової практики.

Літературний огляд. Потреба у науковому дослідженні обраної теми зумовлена й тим, що у сучасній доктрині права проблеми використання імені фізичної особи як персонажа у творі залишаються дослідженими лише частково. У серії статей О. Кулінич дослідила правову охорону персонажа літературного твору як юридично значимого елемента твору [3], а також практику вирішення судами України спорів, пов'язаних із захистом авторських прав на персонаж художніх творів [4]; проаналізувала умови надання правової охорони творам та окремим їх елементам [5]; розкрила об'єктивізацію зображення фізичної особи у персонажах художніх творів [6]. Порушення авторських прав на персонажі художніх творів при реєстрації прав на торговельні марки і вирішення відповідних спорів за законодавством України були висвітлені у спільній праці О. Кулінич та Л. Романадзе [7]. Науковці Т. Заніна і А. Копитько вивчали персонаж як самостійний об'єкт авторського права [8]. Дослідники М. Калініченко, І. Струк і Ю. Харабуга запропонували класифікацію персонажів як об'єктів авторського права, проаналізувавши досвід північноамериканських судових експертів [9]. Порівняльне дослідження правового регулювання використання персонажа як самостійного об'єкта авторського права в США та Великій Британії здійснив Є. Герасимчук [10]. Окремих аспектів надання імені персонажу твору торкалися у своїх працях також А. Андрощук, І. Венедіктова, В. Кройтор, І. Маліновська, М. Паламарчук, О. Улігіна, В. Хвостенко, І. Шендрик, А. Штефан, С. Якуша, М. Яшарова та інші, а серед іноземних учених, зокрема, Guha J., Labaume V., Kurtz L., Schreyer A., Si D., Solhchi S., Zahedi M. та інші, які вивчали питання надання імені дійовій особі твору в основному крізь призму правового режиму персонажа твору як об'єкта авторського права, тоді як відповідні правовідносини лежать також у площині цивільних прав на невтручання у приватне життя, на індивідуальність, на свободу вираження та права на ім'я, що потребує більш широкого погляду на проблему та міжгалузевий підходу до її вирішення. Дослідженню правових засад здійснення та захисту особистого немайнового права на ім'я присвячені праці Л. Майданик, М. Мікуліної, Р. Молчанова, С. Сліпченка, І. Софінської, Р. Стефанчука, С. Ясечко та інших, у яких проте правові аспекти використання імені фізичної особи для найменування персонажа твору з необхідною заглибленістю у проблематику не розглядалися.

Мета дослідження полягає у тому, щоб, використовуючи наявні у правовій доктрині результати наукових розробок з питань виникнення, здійснення і захисту особистих немайнових прав, прав інтелектуальної власності та інформаційних прав, а також на основі застосування існуючих підходів до наукового тлумачення норм ст. ст. 23, 32, 34 і 54 Конституції України [11], норм права інтелектуальної власності, чинного цивільного, інформаційного, процесуального права та використання судової практики у справах про захист особистих немайнових прав та суб'єктивних прав інтелектуальної власності, сформулювати науково-теоретичні висновки і практичні рекомендації щодо тлумачення і застосування норм права, які містяться у ч. 2 ст. 296 ЦК України та у Законі України «Про авторське право і суміжні права» в частині використання імені фізичної особи як персонажа у творі.

Виклад основного матеріалу. Конституційні права кожної людини на вільний і всебічний розвиток своєї особистості (ст. 23) та на невтручання в особисте життя (ст. 32) обумовлюють гарантування фізичній особі права на індивідуальність, елементом якої

є ім'я фізичної особи. Право на ім'я є суб'єктивним особистим немайновим правом фізичної особи, яке встановлене ст. 294 ЦК України. Правові засади використання імені фізичної особи самою особою, а також підстави, умови, порядок та мета використання її імені третіми особами встановлені у ст. 296 ЦК України.

Зокрема відповідно до ч. 2 ст. 296 ЦК України використання імені фізичної особи в літературних та інших творах, крім творів документального характеру, як персонажа (дійової особи) допускається лише за її згодою, а після її смерті — за згодою її дітей, вдови (вдівця), а якщо їх немає, — батьків, братів та сестер. Предметом регулювання цієї правової норми є відносини, що виникають у зв'язку з використанням імені фізичної особи у такій формі, як присвоєння цього імені персонажу твору. Персонажем (дійовою особою) є художній образ людини, що діє у творі.

Правова норма ч. 2 ст. 296 ЦК України забезпечує баланс суб'єктивного права на ім'я фізичної особи, права на повагу до її честі та гідності, з одного боку, та права інших осіб на свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості, яке закріплене у ст. 54 Конституції України, з іншого боку. Ця правова норма передбачає два порядки правомірного використання імені фізичної особи для найменування персонажа твору: 1) за згодою такої особи і 2) без її згоди.

Вимога закону про необхідність отримання згоди на використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) у літературних та інших творах запроваджена з метою недопущення присвоєння імені фізичної особи персонажу, з яким фізична особа не бажає асоціювати себе через ті чи інші причини, наприклад неприйнятність для фізичної особи загальної ідеї твору, його сюжетної лінії, окремих епізодів або характеристик персонажа, його рольової поведінки чи окремих сценічних вчинків тощо.

За своєю юридичною природою згода на використання імені фізичної особи в літературних та інших творах як персонажа (дійової особи) є правочином, унаслідок вчинення якого у іншої особи — автора твору виникає право присвоїти ім'я фізичної особи персонажу свого твору. Присвоєння імені фізичної особи персонажу літературного чи іншого твору є формою (способом) використання імені фізичної особи.

Убачається, що отримання згоди на використання імені фізичної особи в літературних та інших творах як персонажа (дійової особи) повинно передувати такому використанню, тобто згода повинна бути попередньою. Не суперечитиме загальним засадам цивільного законодавства та узгоджуватиметься з положеннями ст. 6 ЦК України надання фізичною особою згоди на використання свого імені як персонажа у творі за плату, тобто за зустрічне надання у будь-якій формі. З метою забезпечення доказів на випадок виникнення спору щодо правомірності використання імені фізичної особи як персонажа у творі її згоду на таке використання доцільно оформляти письмово.

Згоду на використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) у літературних та інших творах надає фізична особа, якій це ім'я належить. У разі якщо потреба використати ім'я фізичної особи у творі виникла після смерті такої особи, згоду на використання її імені в літературних та інших творах як персонажа (дійової особи) мають право надати особи, коло і черговість яких окреслені у ч. 2 ст. 296 ЦК України, а саме її діти, вдова (вдівець), а якщо їх немає, — батьки, брати та сестри.

За загальним правилом, без згоди на використання імені фізичної особи в літературних та інших творах як персонажа (дійової особи) присвоєння такого імені персонажу не допускається. Разом з тим норма ч. 2 ст. 296 ЦК України передбачає один виняток з такого загального правила, коли використання імені фізичної особи в літературних та інших творах як персонажа (дійової особи) не потребує отримання згоди на це. Так, не вимагається згода на використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) в літературних та інших творах документального характеру.

Звільнення авторів творів документального характеру від обов'язку отримувати згоду на використання імені фізичної особи як персонажа твору спрямоване на забез-

печення права таких авторів на вільне збирання й використання інформації, на свободу слова та поширення інформації, зафіксованої документально, адже твори документального характеру відображають і розповсюджують не лише творчі рішення автора, а й виражену у творчих формах інформацію про обставини, факти та події, які були задокументовані. Відповідно до ст. 34 Конституції України та ч. 1 ст. 302 ЦК України кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір.

Твір документального характеру є комплексним об'єктом і містить, крім творчого компонента, ще й інформаційний компонент. Таким чином, правове регулювання відносин щодо використання імені фізичної особи як персонажа твору документального характеру включає, крім норм авторського права, норми, принципи та основні засади інформаційного права. У зв'язку з цим створення та розповсюдження твору документального характеру повинно відбуватися з урахуванням правового режиму відкритої інформації та інформації з обмеженим доступом, а також з дотриманням вимог стосовно достовірності поширюваної інформації.

Встановлений у ч. 2 ст. 296 ЦК України дозвіл третім особам використовувати ім'я фізичної особи як персонажа (дійової особи) у творах документального характеру по суті є обмеженням суб'єктивного права фізичної особи на ім'я та його використання. Згідно з ч. 2 ст. 274 ЦК України обмеження особистих немайнових прав фізичної особи, встановлених цим кодексом та іншим законом, можливе лише у випадках, передбачених ними. Отож обмеження права фізичної особи на ім'я, встановлене у ч. 2 ст. 296 ЦК України, є легітимним.

У творах документального характеру допустимість використання імені фізичної особи як персонажа твору ґрунтується не на вольовій згоді особи асоціюватися з персонажем твору, а на тій обставині, що пойменування персонажа твору іменем фізичної особи відповідає задокументованим фактам, подіям та обставинам і узгоджується з основними принципами інформаційних відносин, закріплених у ст. 2 Закону України «Про інформацію» [12], до яких, зокрема, належать відкритість, доступність інформації, свобода обміну інформацією.

Використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) у літературних та інших творах документального характеру без згоди на використання імені фізичної особи є правомірним. Відповідно, вирішення питання про правомірність використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) у творі без згоди такої особи потребує визначення того, чи має досліджуваний твір документальний характер.

У законодавстві України відсутня легальна дефініція терміна «твір документального характеру», тому для пояснення такої властивості твору, як його документальний характер необхідно застосовувати доктринальні підходи з використанням різних способів тлумачення правових норм ч. 2 ст. 296 ЦК України, норм Закону України «Про авторське право і суміжні права» та Закону України «Про інформацію».

Щонайперше слід зазначити, що твір документального характеру — це, у першу чергу, твір, тобто об'єкт авторського права. Звідси випливає, що норма ч. 2 ст. 296 ЦК України має міжгалузеве значення та діє не лише у сфері особистих немайнових відносин, а й у сфері відносин інтелектуальної власності на об'єкти авторського права, впливаючи на процес створення твору в частині обрання імен його персонажам. Якщо у звичайному творі, який є чистим творчим вимислом автора, ім'я фізичної особи для персонажа можна використати виключно за згодою такої особи, то у творі документального характеру автор має право надавати дійовим особам імена фізичних осіб, що зазначені у відповідних документах, без згоди таких осіб.

Відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» твором є оригінальне інтелектуальне творіння автора (співавторів) у сфері науки, літератури, мистецтва тощо, виражене в об'єктивній формі. Оригінальність твору — ознака (кри-

терій), що характеризує твір як результат власної інтелектуальної творчої діяльності автора та відображає творчі рішення, прийняті автором під час створення твору.

Термін «документальний» означає такий, який ґрунтується на документах. У словнику української мови термін «документалізм» тлумачиться як використання у творах мистецтва справжніх фактів, подій [13]. Суть документалістики полягає в орієнтації авторів на відтворення справжніх подій, зображення реальних осіб, представлення документальних свідчень (опублікованих чи архівних).

Зважаючи на наведене, можна зробити висновок, що твором документального характеру є таке оригінальне інтелектуальне творіння автора, яке відображає не лише творчі рішення, прийняті автором, а й обставини, факти та події, що мали місце в реальній дійсності, та інформація про такі обставини, факти, події міститься у документах. Документом, згідно із Законом України «Про інформацію», є матеріальний носій, що містить інформацію, основними функціями якого є її збереження та передавання у часі та просторі. Закони України «Про обов'язковий примірник документів» [14] та «Про бібліотеки і бібліотечну справу» [15] визначають документ як матеріальну форму одержання, зберігання, використання і поширення інформації, зафіксованої на папері, магнітній, кіно-, фотоплівці, оптичному диску або іншому носіїві.

Творами документального характеру можуть бути літературні твори, виступи, лекції, промови, драматичні, музично-драматичні твори, театральні постановки, сценічні переробки творів, аудіовізуальні твори, твори образотворчого мистецтва та інші об'єкти авторського права.

Сукупність творчих та інформаційних компонентів визначають цілісність твору документального характеру, а право вимагати збереження цілісності твору є невід'ємним особистим немайновим правом автора (ст. 11 Закону України «Про авторське право і суміжні права»).

Інформаційний компонент твору документального характеру визначається відповідно на питання, що у творі відтворює документовану інформацію, решта твору документального характеру становить його творчий компонент. У творі документального характеру обов'язково повинні бути присутні два елементи: 1) відтворення фактів на основі документованої інформації та 2) творчі рішення автора.

Документальна основа твору документального характеру, а також факт відтворення у творі обставин, фактів і подій на основі інформації, що міститься у відповідних документах, у разі виникнення спору підлягає доказуванню і встановлюється у справі з урахуванням її конкретних обставин, на основі чого суд вирішує, чи є твір твором документального характеру. Лише наявність або відсутність у твору ознаки «документальний характер» має значення для застосування норми ч. 2 ст. 296 ЦК України, тому пошук інших ознак твору, як, наприклад, художній, ігровий, неігровий, документальний тощо, не входить до предмета доказування і не має значення у процесі правозастосування вказаної норми.

У творі документального характеру відображення фактів, обставин і подій здійснюється у творчих формах, образах і сюжетах та поєднується з творчими рішеннями автора, адже, як було наголошено раніше, твір документального характеру — це, у першу чергу, твір, тобто інтелектуальне творіння автора, яке відображає його творчі рішення і задуми. Саме цим, на переконання авторів цієї статті, твір документального характеру й відрізняється від інформаційного повідомлення про події, факти, від простого документування чи протоколювання обставин, фактів і подій, інших актів фіксації фактів, а також від офіційних документів. Відтворення фактів на основі інформації, що міститься у документах, яке не поєднане з творчим внеском автора, його інтелектуальною творчою діяльністю та творчими рішеннями, не утворює оригінального творіння, а відтак і не стає твором документального характеру в розумінні ч. 2 ст. 296 ЦК України та відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» не визнається твором взагалі.

Якщо, до прикладу, окремо розглянути аудіовізуальні твори документального характеру, то зважаючи на окреслене у ст. 16 Закону України «Про авторське право і суміжні права» коло авторів аудіовізуального твору, аудіовізуальний твір документального характеру поєднує з висвітленням задокументованих обставин, подій та фактів оригінальне інтелектуальне творіння, що відображає творчі рішення, прийняті режисером-постановником, автором (авторами) сценарію та/або текстів діалогів; автора спеціально створеного для аудіовізуального твору музичного твору з текстом або без нього; художника-постановника; оператора-постановника.

З огляду на конституційний принцип свободи інтелектуальної та творчої діяльності автор твору документального характеру може надати власну інтерпретацію висвітлюваним обставинам, фактам і подіям, подати своє власне їх бачення та розуміння. На нашу думку, автор твору документального характеру, оперуючи відображеною у відповідних документах інформацією, вільний у визначенні набору фактів, які відобразатимуть подію в його творі, послідовності відображення таких фактів, ступеня повноти відображення події, а також має право поєднувати у своєму творі відображення події з власними творчими рішеннями, наповнюючи твір епізодами, сценами, образами творчого характеру. Творчі рішення автора повинні бути оригінальними та об'єктивно вираженими — тільки ці дві юридично значущі ознаки притаманні твору, тому творчий внесок автора не підлягає оцінці за критеріями достовірності, правдивості, відповідності дійсності, точності тощо, оскільки йдеться про творчий вимисел автора.

Відтак у творі документального характеру авторське відображення задокументованих обставин, фактів і подій може бути неповним у порівнянні з дійсністю, а сюжет — наближеним до фактів дійсності, заснованим на реальних подіях тощо. Саме тому в нормі ч. 2 ст. 296 ЦК України використано термін «твір документального характеру». Слово «характер» у словосполученні «твір документального характеру» вказує на те, що від такого твору не очікується точне та повне відтворення фактів події, а передбачається їх авторське і творче представлення, адже це твір.

Оскільки у творі документального характеру відображення задокументованих обставин, фактів і подій здійснюється у творчих формах і поєднується з творчими рішеннями автора, до такого відображення обставин, фактів і подій не застосовуються критерії повноти і точності інформації, адже в авторському праві зміст твору є юридично нейтральною обставиною. Відповідно до ст. 7 Закону України «Про авторське право і суміжні права» охорона поширюється лише на форму вираження об'єктів авторського права. Охороні підлягають усі оригінальні твори — оприлюднені та неоприлюднені, завершені та незавершені, незалежно від їх призначення, жанру, обсягу, а також способу вираження. Охорона не поширюється на технології створення та вираження твору, на ідеї, теорії, принципи, методи, процедури, процеси, системи, способи, концепції, відкриття, навіть якщо вони у творі виражені, описані, пояснені, проілюстровані.

Висновки. На основі викладеного у цій статті дослідження умов, порядку та мети використання третіми особами імені фізичної особи як персонажа у творі можна дійти таких висновків, які мають теоретичне та практичне значення. За загальним правилом, надання імені фізичної особи персонажу твору потребує згоди такої особи. Водночас використання імені фізичної особи як персонажа (дійової особи) у творі документального характеру буде правомірним і за відсутності такої згоди. Твором документального характеру є виражене в об'єктивній формі оригінальне інтелектуальне творіння автора, що поєднує творчі рішення, прийняті автором під час створення твору, з відображенням фактів, обставин та подій, інформація про які міститься в тих чи інших документах. Автор твору документального характеру на основі опрацювання відображеної у відповідних документах інформації має свободу у виборі фактів, які будуть ілюструвати подію в його творі, їхньої послідовності, ступеня детальності відображення події. Крім того, він може поєдну-

вати у творі відображення події з власними творчими рішеннями, доповнюючи його епізодами, сценами та образами художнього характеру.

Викладені у цій статті науково-теоретичні положення, зроблені висновки та сформульовані рекомендації відображають авторський підхід до вирішення існуючих проблем у сфері використання імені фізичної особи як персонажа твору та не охоплюють усієї палітри викликів, що постали перед правовою наукою, і тому питання стосовно збалансування суб'єктивних прав на свободу творчості, на інформацію, на ім'я та індивідуальність і на недоторканність приватного життя залишаються актуальними для подальших наукових пошуків.

Перелік використаних джерел

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №№ 40–44. Ст. 356.
2. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01.12.2022 р. № 2811-IX. Офіційний вісник України. 2023. № 3. Ст. 196.
3. Кулініч О. Правова охорона персонажу літературного твору як юридично значимого елемента твору. Актуальні проблеми держави і права. 2010. № 53. С. 126–131.
4. Кулініч О. Огляд практики вирішення судами України спорів, пов'язаних з захистом авторських прав на персонажі художніх творів. Південноукраїнський правничий часопис. 2011. № 4. С. 109–111.
5. Кулініч О. Умови надання правової охорони творам та окремим їх елементам. Актуальні проблеми держави і права. 2011. № 58. С. 441–449.
6. Кулініч О. Об'єктивізація зображення фізичної особи у персонажах художніх творів. Jurnalul juridic național: teorie și practică. 2016. № 20 (4). С. 121–124.
7. Кулініч О., Романадзе Л. Порушення авторських прав на персонажі художніх творів при реєстрації прав на торговельні марки: вирішення спорів за законодавством України. Часопис цивілістики. 2012. № 13. С. 95–98.
8. Заніна Т., Копитько А. Персонаж як самостійний об'єкт авторського права. Теорія та практика судової експертизи і криміналістики. 2016. № 16. С. 376–382.
9. Калініченко М., Струк І., Харабуга Ю. Класифікація персонажів як об'єктів авторського права (досвід північноамериканських судових експертів). Теорія та практика судової експертизи і криміналістики. 2018. № 18. С. 519–524.
10. Герасимчук Є. Правове регулювання використання персонажа як самостійного об'єкта авторського права в США та Великобританії. Наукові перспективи. 2022. № 8 (26). С. 252–259.
11. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
12. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650.
13. Документалізм. Словник української мови. Академічний тлумачний словник. URL: <https://sum.in.ua/s/dokumentalizm> (дата звернення: 08.02.2025).
14. Про обов'язковий примірник документів : Закон України від 09.04.1999 р. № 595-XIV. Відомості Верховної Ради України. 1999. № 22–23. Ст. 199.
15. Про бібліотеки і бібліотечну справу : Закон України від 27.01.1995 р. № 32/95-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1995. № 7. Ст. 45

Yuriy Nosik

PhD in Law, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Intellectual Property and Information Law of Taras Shevchenko National University of Kyiv

Mykhailo Khomenko

PhD in Law, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Civil Law of Taras Shevchenko National University of Kyiv

Legal Basis for Using the Name of an Individual as a Character in a Work

The article examines the legal grounds, conditions, procedure, and purpose of using an individual's name as a character in a third party's work. Generally, assigning a real person's name as a character (actor) to a literary or other creative work's character requires consent to prevent unwanted associations. This requirement ensures individuals are not involuntarily linked to fictional or non-fictional characters that may affect their reputation.

However, Part 2 of Article 296 of the Civil Code of Ukraine establishes an exception, allowing the use of an individual's name in documentary works without consent. This provision safeguards their right to freely collect and use information. It also upholds freedom of speech and the dissemination of documented information. Additionally, it guarantees the right to creative freedom. Documentary works not only reflect the author's creative decisions but also present information about real-life circumstances, facts, and events in a creative form, based on documented sources.

A documentary work is an intellectual creation that integrates two key elements: factual reproduction based on documented sources and the author's creative interpretation. While such works depict real-life events, their authors retain the right to offer subjective perspectives in accordance with the constitutional principle of freedom of intellectual and creative activity. The presence of documented sources ensures the reliability of the information, while creative interpretation allows the author to analyze and present facts in a meaningful context.

By virtue of the constitutional principle of freedom of intellectual and creative activity, the author of a documentary work may give his own interpretation of the facts. In legal disputes, the documentary nature of a work must be substantiated by verifying its reliance on authentic documents. Courts assess each case individually, determining whether the work qualifies as documentary and whether the use of an individual's name complies with legal exceptions or necessitates explicit consent. The final decision depends on the balance between the right to freedom of expression and the protection of personal rights, ensuring that both interests are duly considered.

Keywords: individual's name, character of work, documentary nature work, transaction

Подано / Submitted: 08.02.2025

Доопрацьовано / Revised: 24.02.2025

Прийнято до публікації / Accepted: 27.02.2025